

Ο.Λ.Μ.Ε.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ 38^η ΕΠΕΤΕΙΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

*Μαθητές,
Γονείς,
Εκπαιδευτικοί,*

Όταν, τα ξημερώματα της 21^{ης} του Απριλίου του 1967, οι εργαζόμενοι βγήκαν από τα σπίτια τους να πάνε στις δουλειές τους, διαπίστωσαν με τρόμο ότι η Δημοκρατία είχε καταργηθεί, είχε μπει στο γύψο. Τα τανκς που κυκλοφορούσαν στους δρόμους με τις κάννες στραμμένες προς τον κόσμο δεν άφηναν την παραμικρή αμφιβολία. Η ξενοκίνητη Χούντα δεν ήταν “υπηρεσιακή”. Ο «εχθρός λαός», που βιάδιζε με δειλά βήματα προς τη Δημοκρατία, μετά από μια θυελλώδη περίοδο Κατοχής και εμφυλίου, έπρεπε να τιθασευτεί. Σε μια περίοδο που ο πλανήτης περνούσε μια δύσκολη φάση κοινωνικών και γεωπολιτικών ανακατατάξεων, μια περίοδο ψυχρού πολέμου με δαμόκλεια σπάθη τον κίνδυνο πυρηνικής ανάφλεξης, οι ισχυροί της γης και κυρίως οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές χρειάζονταν μια Ελλάδα απόλυτα υποταγμένη στα στρατηγικά τους συμφέροντα. Συμφέροντα που μετέτρεπαν τη χώρα μας σε ακίνητο αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, κατά των αραβικών λαών και της τότε Σοβιετικής Ένωσης.

Το επόμενο διάστημα υπήρξε πολύ σκληρό για το λαό μας. Τα ξερονήσια ξαναγέμισαν εξόριστους. Οι φυλακές γέμισαν με πολιτικούς κρατούμενους. Στην ασφάλεια και στη στρατιωτική αστυνομία (ΕΣΑ) τα βασανιστήρια κατά των αγωνιστών της ελευθερίας έγιναν καθημερινή πρακτική. Ο Έλληνας, ο Μανδηλαράς, ο Μουστακλής και πολλοί άλλοι πλήρωσαν με τη ζωή τους την αγριότητα της Χούντας. Ο Παναγούλης, ο Κάππος, ο Φαράκος, η Γιάννου, η συνάδελφός μας η Γιάννα και χιλιάδες άλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι αγωνιστές “μαρτύρησαν”, χωρίς να μαρτυρήσουν τους συναγωνιστές τους, στα νύχια των απάνθρωπων βασανιστών.

Το '73 έχει χαραχτεί πλέον στην ιστορία. Η ελληνική νεολαία πείστηκε από τον ποιητή μας:

**Όσοι το χάλκειον χέρι βαρύν
του φόβου αισθάνονται
ζυγόν δουλείας ας έχωσι.
Θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία.**

Και βγήκε στους δρόμους του αγώνα. Σιγά σιγά από το '70 έχτιζε τις αντιστάσεις του το φοιτητικό κίνημα. Το Φλεβάρη του '73 γίνεται η πρώτη κατάληψη της Νομικής και μετά λίγες μέρες η δεύτερη. Η Χούντα απάντησε με επέμβαση της αστυνομίας στο Πανεπιστήμιο, συλλήψεις, κράτηση στο ΕΑΤ-ΕΣΑ και στράτευση πρωτοπόρων αγωνιστών. Το φοιτητικό κίνημα ανασυντάσσεται. Ο λαός, οι εργαζόμενοι αρχίζουν να συμπαρατάσσονται με τη νεολαία. Η Χούντα απομονώνεται όλο

και περισσότερο. Ο Παπαδόπουλος αναγκάζεται να ψάχνει για πολιτική κάλυψη. Πάει για Κυβέρνηση ανδρεικέλων.

Και τότε ακούστηκε από τον αυτοσχέδιο ραδιοφωνικό σταθμό το «Εδώ Πολυτεχνείο».

Ο ηρωικός αγώνας της νεολαίας χαλάει τα σχέδια της Χούντας. Παντού αντηχεί το σύνθημα «Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία». Το κίνημα παίρνει και κοινωνικό χαρακτήρα. Ψωμί, δουλειά για όλους. Μόρφωση για όλο το λαό. Κάτω η Χούντα, Ελευθερία. Έξω το ΝΑΤΟ, έξω οι Αμερικάνοι. Για λίγες μέρες το κατειλημμένο Πολυτεχνείο μετατρέπεται σε κέντρο αγώνα του λαού μας. Είναι η αρχή του τέλους της δικτατορίας. Οι σφαίρες που έπεσαν εκείνο το βράδυ και ξέσκισαν τα στήθια πολλών αγωνιστών, μετατράπηκαν σε πύρινες λόγχες και κατακάψανε τη χούντα και τους υπηρέτες της. Δυστυχώς, με την πτώση τους οδήγησαν και στην τραγωδία της Κύπρου, αποδεικνύοντας με τον πιο εύγλωττο αλλά και τον πιο καταστροφικό τρόπο, το ρόλο τους.

Σήμερα ο λαός μας δοκιμάζεται σκληρά από μια οικονομική κρίση για την οποία δεν φταίνει οι εργαζόμενοι. Οι ισχυροί του πλούτου, όμως, απαιτούν από αυτούς να σηκώσουν το δυσβάσταχτο βάρος της. Η κοινωνική δικαιοσύνη, που διεκδίκησε η εξεγερμένη νεολαία στο Πολυτεχνείο, φαίνεται πως εξακολουθεί να είναι μακρινό όνειρο.

Κι όμως.

Η θυσία των αγωνιστών του Πολυτεχνείου δεν πρέπει να πάει χαμένη και να μείνει μια στεγνή ανάμνηση επετειακού χαρακτήρα. Πάντα υπάρχει η ανάγκη για Πολυτεχνεία. Ειδικά στις μέρες μας.

Το μήνυμα του Πολυτεχνείου ζητάει δικαίωση ιδίως σήμερα:

- που το ψωμί λείπει από χιλιάδες οικογένειες,
- που η ανεργία χτυπάει την πόρτα κάθε σπιτιού,
- που η δημόσια παιδεία εκτελείται από τα «τανκς» των μνημονίων και τα συμφέροντα των τραπεζιτών,
- που οι ελευθερίες μας περιστέλλονται, η δημοκρατία τσεκουρώνεται και τα δικαιώματά μας καταργούνται στο όνομα της κυριαρχίας των αγορών,
- που πέρα από κάθε έννοια δημοκρατικής νομιμότητας και λαϊκής συγκατάθεσης προκύπτουν κυβερνήσεις ετερόκλητης σύνθεσης με μια αποστολή: να παραδώσουν τη χώρα για τα επόμενα τουλάχιστον δέκα χρόνια —και όχι μόνο— στους διεθνείς και ντόπιους τραπεζίτες και μεγαλοκεφαλαιούχους τύπου Σόρος κ.λπ.,
- που φτάσαμε στο σημείο να ορίζουν καθοριστικά, ανοιχτά και χωρίς μάσκες, την εσωτερική και εξωτερική μας πολιτική η Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΔΝΤ και η Τρόικα.

Οι εργαζόμενοι, ο λαός μας, με τον μέχρι τώρα ηρωικό αγώνα του, έχει μιλήσει. Έχει απονομιμοποιήσει αυτή την πολιτική, που υπονομεύει τη χώρα μας, που έχει οδηγήσει σε πτώχευση τους εργαζόμενους, που παραδίδει όλο τον πλούτο που έχουμε δημιουργήσει επί δεκαετίες σε ξένα από το λαό μας συμφέροντα.

Ο αγώνας για Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη πρέπει να συνεχιστεί και να δικαιωθεί. Είναι η υπόσχεσή μας στην ηρωική νεολαία του Πολυτεχνείου του '73.

Είναι η υπόσχεσή μας στις γενιές που έρχονται.